

нецъ по китка цвѣте съ стрѣкъ босилекъ и до-
бави:

— Да даде Господъ: червена пшеница, кла-
сове тежки, зрънца катъ дрѣнки...

— Дай Боже, — рече баща ми, прѣкрѣсти
се, хвана юларитѣ на воловетѣ и трѣгнахме.

Изъ пѣтя застигнахме много орачи всички
празнично облечени съ цвѣтя и босилекъ наки-
чени, радостни и засмѣни.

Слънцето ни огрѣ на нивата. Земята, като
че ли, се запали и задимѣ... Бѣла, свѣтла пара
като бѣлъ вуалъ се понесе надъ полето. Майката
земя, като вълшебна царица, намѣтна този въл-
шебенъ вуалъ и се засмѣ... А усмивката ѝ бѣ
свѣтла, огнена, защото главата на тая омайна ца-
рица бѣ величественото огнено кълбо — слънцето...

Татко напълни дисагитѣ съ жито, дигна ги
на рамо, прѣкрѣсти се и започна да прѣска жи-
тото — да сѣе лѣхата. Впрѣгна слѣдъ това во-

ловетѣ у рамото, подкара ги, азъ ги поведохъ
за юларитѣ и заслагаха се празда до бразда...

Погледнахъ полето, а то бѣ оживѣло. На
всѣка нива, черна угаръ, се бѣлѣха волове и